

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w Warszawie
z udziałem K. W., M. W., E. L., L. M., K. A., J. J., R. L. i L. sp. z o.o. w W.
o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 stycznia 2024 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 64/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału
w Warszawie na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. 240 zł (dwieście
czterdzieści) z odsetkami z art. 98 par. 1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie uwzględnił w części apelację T. S.A. i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 października 2018 r. i odpowiednio poprzedzające go decyzje pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 9 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż:

- K. W. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r.;

- M. W. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r.;
- że E. L. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r.;
- L. M. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 marca 2015 r.;
- K. A. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2014 r.;
- J. J. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 24 czerwca 2015 r.;
- R. L. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom i- społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 września 2015 r.

Podstawą orzeczenia reformatoryjnego Sądu Apelacyjnego było ustalenie i stwierdzenie, że mimo formalnej umowy między T. a L. nie doszło do przejęcia części zakładu pracy T.. O spełnieniu przesłanek z art. 23¹ k.p. nie mogą decydować tylko zapisy umowy czy spełnienie obowiązków formalnych wobec ZUS (zgłoszenie pracowników do ubezpieczeń społecznych i opłacanie składek) czy Urzędu Skarbowego. O zmianie pracodawcy nie decydowało sporządzenie umów na piśmie i wypłata wynagrodzenia przez nowy podmiot. Dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23¹ k.p. zostało uznane za działanie sprzeczne z prawem, stosownie do art. 58 § 1 k.c., a tym samym nieważne. Korekcie podlegały daty końcowe zatrudnienia i ubezpieczenia. T. S.A. przyjęła za własne oświadczenia L. o rozwiązaniu umów o pracę z ubezpieczonymi. Nie doszło również do skutecznego uchylecia się przez L. oraz ubezpieczonych od własnych oświadczeń woli w przedmiocie rozwiązania

stosunków pracy za porozumieniem stron w datach wskazanych w ich oświadczeniach i świadectwach pracy.

W skardze kasacyjnej pozwany Zakład zarzucił naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego.

Wskazując na podstawy kasacyjne pozwany wniósł „o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na fakt, iż skarga jest oczywiście uzasadniona z następujących przyczyn: - rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. - podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie związany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i Ubezpieczonym nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do uznania, iż stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał, z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu”.

T. S.A. wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący nie wykazuje także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreśla się to, gdyż skarżący przyjmuje błędne założenie, iż zarzuty podstaw kasacyjnych z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. składają się na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ("Wskazując na powyższe podstawy..."), która jako jedyna podstawa ma na uwadze indywidualny interes strony skarżącej w przyjęciu jej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący we wniosku powinien samodzielnie (odrębnie) od podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego

skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest tego we wniosku. Nie wystarcza ogólna argumentacja i zarzuty bez zakotwiczenia w przepisach prawa. Skoro punktem odniesienia dla zarzutów podstaw kasacyjnych są konkretne przepisy prawa (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to tym bardziej jest to wymagane w odniesieniu do zarzutów podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej i podnosząc, że znajdujące się w aktach świadectwa pracy ubezpieczonych wystawione przez L. nie mogą zostać uznane za wystarczające do przesądzenia, kiedy ustał stosunek ubezpieczeniowy istniejący między T. S.A. a ubezpieczonymi, nie powołał przepisów prawa, które zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz stosując odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

(r.g.)

